

De perfecte dochter

Van dezelfde auteur:

Zoutberg

Vrije val

ANNE NEIJZEN

De
perfecte
dochter

ROMAN

Nieuw Amsterdam

© 2023 Anne Neijzen
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Villa Grafica
Omslagbeelden © Shutterstock
Foto auteur © Quintalle Nix

NUR 301

ISBN 978 90 468 3140 3
www.nieuwamsterdam.nl

Proloog

Zachtjes tik ik op de bovenarm van Viola en gebaar met mijn hoofd naar het pad. Een politieauto verschijnt in de bocht en verdwijnt een paar seconden later weer tussen de bomen. Over ongeveer drie minuten zal hij boven zijn.

Boven ons hangt een rode helikopter met een wit kruis in de lucht. ‘Zeg het nog één keer,’ schreeuwt Viola. Ze moet boven het oorverdovende geratel van de rotorbladen uit zien te komen.

‘Het was een ongeluk,’ fluister ik.

Ze knikt tevreden, ook al is het onmogelijk dat ze me heeft verstaan.

Vanuit het dorp komen steeds meer mensen naar de alpenwei om te zien wat er aan de hand is. In groepjes staan ze bij elkaar en kijken zo nu en dan in onze richting. Een aantal herken ik, de meesten niet. Plotseling zwenkt de helikopter naar links en vliegt bij ons vandaan. Met ingehouden adem wacht ik af wat er gaat gebeuren. Een stukje verderop blijft hij weer roerloos hangen. Na een paar tellen wordt de deur in de zijkant van het toestel geopend. In de opening verschijnt een man in een rode jas. Hij kijkt over zijn schouder naar de piloot en wijst naar beneden.

Tegelijkertijd rennen over het smalle bergpad achter ons mannen met touwen en klimijzers naar boven. Hun zware schoenen pletten het dikke gras waarmee het paadje is bedekt. Af en toe schoppen ze tegen een kleine kei die stuiterend een stukje naar beneden rolt.

‘Moeten we ze koffie aanbieden?’ vraag ik.

Viola geeft geen antwoord en haalt alleen even haar schouders op. Ze staat met kippenvel op haar armen te kleumen in een shirt met korte mouwen. Alles aan haar is strak. Het enige wat op dit moment telt is dat ze doorgaat met ademen. Als zij het kan, kan ik het ook.

Mijn ogen zoeken de politieauto en in de volgende bocht vang ik opnieuw een glimp op van de oranje strepen.

Op de alpenwei slaakt iemand een kreet en wijst omhoog. Tegelijk met de anderen draai ik mijn hoofd in dezelfde richting. Vanuit de helikopter wordt een staaldraad naar beneden gelaten. Hij licht op in de zon. Aan het uiteinde zit een grote klikhaak. Zachtjes wiegt hij heen en weer. Ik kijk naar Viola. Ze heeft nog steeds niet bewogen.

De door elkaar heen klinkende geluiden verdoven mijn zintuigen. Er is alleen nog ruimte voor de kleur van het gras, ergens tussen groen en grijs in, de kleur van de lucht, helblauw, en de grote witte wolken die zich aan elkaar vastklampen en als op een lopende band voorbijrijven.

Even later komt de staaldraad strak te staan. Viola haalt diep adem als de zilveren kabel licht siddert. Ik grijp haar hand en neger het knerpen van de banden van de politieauto die het terrein op rijdt. Langzaam wordt een zwarte bodybag omhooggehesen, die in evenwicht wordt gehouden door een man in een gele jas. Als ze bij de ingang van de helikopter zijn zweven ze samen nog een tijdje in de lucht voordat ze tegelijkertijd naar binnen worden getrokken.

Ik stel me de plof voor waarmee de logge zak op de bodem van de helikopter landt. Direct nadat de deur is dichtgeschoven, zwenkt de helikopter rechtsom en vliegt richting het dal.

‘Ze hebben hem gevonden,’ zegt Viola.

I

Sinds jouw overlijden is papa niet meer te genieten. Hij klaagt en zucht en steunt. Er is meestal geen land met hem te bezeilen. Als het niet over de slechte kwaliteit van de magnetronmaaltijden gaat, dan is er wel de schoonmaakster die het moet ontgelden, de ledenservice van de ANWB of een willekeurige postbode die de tv-gids niet op tijd bezorgt. ‘Hij haalt het bloed onder m’n nagels vandaan,’ zei ik laatst nog tegen Maud.

‘Laat het van je afglijden.’ Ze streek met haar handen over haar heupen om het voor te doen.

Ik weet dat jij me hetzelfde zou adviseren. Je was er beter in dan ik. Met een ongeduldig handgebaar wist je hem meestal het zwijgen op te leggen.

Mij lukt het niet. Hij is zó nadrukkelijk aanwezig dat ik me er steeds opnieuw in laat meeslepen. Door zijn onuitstaanbare gedram zit ik nu in de problemen. Had ik zijn zeurderige telefoontje maar genegeerd, dan was het nooit zover gekomen.

Ik kende Joris nog niet zo lang. We hadden nooit eerder samen geopereerd. Hij stond naast me tijdens het scrubben van onze handen, polsen en de onderkant van onze armen. Van opzij keek ik naar de ernst waarmee hij zich van zijn taak kweet. De alcohol prikte in mijn neus. ‘Heb je al eerder geassisteerd bij een heupprothese?’ vroeg ik.

‘Ja.’

‘Ik verwacht geen problemen. Het is een standaardgreep.’

‘Mooi.’

Alles liep op rolletjes. In mijn hoofd neuriede ik een zelfbedacht melodietje, dat me vrolijk stemde. Met vaste hand maakte ik een incisie en leidde daarna de zaag door het bot van de heupkop. Joris keek mee, en overlegde af en toe met de anesthesist. Iemand vroeg – ik weet niet meer wie – of we naar de laatste James Bond waren geweest. ‘*Skyfall?*’ vroeg ik.

Er werd gelachen.

‘Je loopt achter. *No Time to Die.*’

Terwijl iemand vertelde waar de film over ging, wenkte Joris naar de operatieassistente. Vragend keek ze hem aan. Hij wees achter haar, naar de ingang. ‘Er staat daar een verpleegkundige. Ze probeert onze aandacht te trekken. Kun je even gaan vragen wat er aan de hand is?’

Vanuit mijn ooghoek zag ik haar naar de deur lopen. Zonder er verder aandacht aan te besteden, concentreerde ik me weer op de zaag. Nadat het heupbot was losgekomen, schakelde ik de vinnig snerpende machine uit. Alle andere geluiden leken direct luider, ook het gefluister bij de ingang. Ik draaide mijn hoofd om.

De operatieassistente kwam gehaast op me af lopen. Haar ogen stonden bezorgd en haar witte klompen tikten dof op het linoleum. Onzeker keek ze me aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik.

‘Sorry dat ik je stoort,’ fluisterde ze in mijn oor. Haar stem klonk gejaagd. ‘Er is iets met je vader.’

Verward keek ik om me heen. Alle ogen waren op mij gericht.

‘Ik zit midden in een operatie.’ Ik wees naar de patiënt en trok mijn schouders op. Vanuit mijn maag werkte een angstige bal zich een weg omhoog naar mijn borst en bleef daar klem zitten. ‘Meneer Slotdijk,’ voegde ik eraan toe. ‘Een nieuwe

heup.’ Mijn stem sloeg over en ik wees met de zaag naar de bewusteloze man.

‘Je vader,’ herhaalde de operatieassistente en stak haar hand uit om de zaag aan te nemen.

‘Weet je het zeker? Hij kan soms behoorlijk overdrijven.’

Vragend keek ze me aan. ‘Er staat een verpleegkundige op je te wachten.’ Ze wees met een duim over haar schouder. ‘Meer weet ik niet.’

De zaag schoot uit mijn hand op het moment dat ik hem wilde overhandigen en kletterde op de vloer. Een losgeslagen onderdeelje verdween onder de operatietafel. ‘Verdomme!’ Van slag sloot ik mijn ogen en bukte me om het apparaat op te rapen.

‘Merel?’ Joris zette een paar passen in mijn richting en keek me vastberaden aan. ‘Ga,’ zei hij. ‘Ik neem het van je over.’

Met één hand aan de operatietafel trok ik mezelf omhoog en legde de zaag aan het voeteinde van de patiënt. ‘Maar...’ Koortsachtig probeerde ik te bedenken hoeveel operaties Joris had gedaan.

‘Ik heb genoeg ervaring,’ stelde hij me gerust en even legde hij een hand op mijn arm. ‘Ga maar.’

‘Begin dan maar met frezen,’ zei ik. ‘Ik kom zo snel mogelijk terug.’

In de ruimte waar ik nog geen half uur daarvoor mijn handen had staan scrubben, trok ik vliegensvlug mijn handschoenen en schort uit en rende achter de verpleegkundige aan door de lange gang. De balie-assistente keek ongerust en reikte me de hoorn aan.

‘Pap?’ Mijn stem klonk gespannen.

‘Merel! Ik kon je niet bereiken. Ik probeer het al een half uur. Waar zit je?’

Nooit eerder was ik uit een operatie weggeroepen. Het

moest wel ernstig zijn. Door de druk op mijn borst kostte het me moeite om normaal adem te halen. ‘Pap, wat is er aan de hand?’

‘De geiser doet het niet.’

Nadat ik had opgehangen keken vijf paar ogen me nieuwsgierig aan, terwijl de tranen over mijn wangen stroomden. ‘Vals alarm,’ zei ik. ‘Laat me maar. Ik ben gewoon een beetje moe.’

Met zware spieren stond ik op om terug te gaan naar de operatiekamer.

‘Jezus,’ zei een van de verpleegkundigen en wapperde met haar handen om iedereen weg te jagen. ‘Ga eerst even zitten, Merel. Zo kun je niet werken.’

Toen ik klein was deed je er een kusje op als ik verdrietig was. Op dat moment had ik een moord gedaan voor een kusje. Gewoon op mijn hoofd.

Toen ik terugkwam in de OK, was Joris bezig met het plaatsen van een metalen kom. ‘Alles goed met je vader?’ vroeg hij, terwijl hij opkeek.

‘Ja,’ antwoordde ik. ‘Niets aan de hand. Ik neem het weer van je over. Ik ga de steel plaatsen.’

‘Zeker weten?’ vroeg hij. ‘Ik kan het afmaken. Geen probleem.’

Als ik eerlijk ben heb ik geen idee waarom ik hem niet liet doorgaan en waarom ik zelf de prothese wilde plaatsen. In het kader van zijn opleiding had ik hem kunnen superviseren. Maar dat deed ik dus niet. Vastberaden sloeg ik met de hamer op de blokbeitel om een opening te maken voor een juiste plaatsing van de steel.

Ik herinner me dat Joris zei: ‘Rustig aan, rustig nu.’

Met een diepe in- en uitademing probeerde ik de spanning

uit mijn lijf te laten vloeien. ‘Ik weet wat ik doe,’ zei ik en wierp hem een vinnige blik toe.

Na het derde tikje voelde ik dat het niet goed ging.

‘Merel?’ zei Joris. ‘Ik denk dat je nu beter kunt stoppen.’ Hij stak onbewust zijn hand omhoog en ging fluisterend verder, zodat de anderen ons niet konden horen. ‘Ik ben bang dat er een fractuur is.’

Onzeker keek ik hem aan. ‘Heb ik te hard geslagen?’

Vragend haalde hij zijn schouders op. ‘Ik denk het.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Laten we de prothese maar gewoon plaatsen, dan zien we daarna wel verder.’

Terwijl Joris de wond hechtte, schoot de ene na de andere gedachte door mijn hoofd. Was ik tekortgeschoten? Een beroepsfout? En dat alleen maar omdat de geiser bij papa was afgeslagen?

Joris kwam naar me toe gelopen. ‘Gaat het echt wel goed met je? Je sloeg best wel stevig.’

Ik keek op mijn horloge. De operatie had iets korter dan anderhalf uur geduurd. ‘Ik geloof niet dat ik harder tikte dan anders,’ antwoordde ik.

Joris haalde zijn schouders op. ‘De foto’s zullen het moeten uitwijzen. Maak je maar niet al te veel zorgen. Dit soort complicaties komt vaker voor.’

Ik legde een hand op zijn arm. ‘Sorry,’ zei ik tegen hem. ‘Ik had het anders moeten aanpakken. Je was goed bezig en ik had het je moeten laten afmaken.’

De volgende ochtend werd ik gebeld door de radioloog. ‘Een fractuur van de trochanter major,’ zei ze. ‘Dat kan gebeuren.’

Gelaten hoorde ik haar aan en bedankte haar voor de informatie. Daarna liep ik naar Joris. ‘Je had gelijk. Er is een fractuur.’

‘Balen! Ik voel me ook verantwoordelijk.’

Geruststellend keek ik hem aan. ‘Jou valt niets te verwijten. Het is honderd procent mijn fout.’

Samen vulden we een formulier in om melding te maken van de complicatie en namen we alle stappen door van de handelingen die we tijdens de operatie hadden verricht.

‘Heb je dit al eens eerder meegemaakt?’ vroeg hij.

‘Je kunt niet dertig jaar werken zonder ooit een fout te maken. Soms gaat er wel wat mis. Dat hoort erbij. Zullen we samen de patiënt gaan informeren?’

Inmiddels zijn er zes dagen verstreken. Over een kwartier heb ik een gesprek met Lucas. Ik kan niet ontkennen dat ik gespannen ben.

Supernerveus, app ik aan Maud, terwijl ik in de rij sta bij de Starbucks in het ziekenhuis. Er verschijnen twee vinkjes achter het bericht.

Komt goed, schrijft ze een paar seconden later terug.

Ik schuifel twee stappen naar voren en leun met mijn handen op de counter.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, mevrouw?’ vraagt de jongen van Starbucks. Ik haper als ik een latte met oat milk bestel.

‘Welke naam?’ vraagt hij. ‘Of zal ik gewoon “dokter” noteren?’

‘Nee,’ zeg ik – zo snel dat het lijkt alsof hij een oneerbaar voorstel doet.

‘Dr. NO dus,’ grapt hij en kan er zelf nauwelijks nog om lachen. Zijn blik glijdt alweer naar de klant achter mij.

‘Merel,’ zeg ik haastig en ik kijk toe hoe hij iets onleesbaars op de kartonnen beker krabbelt.

In de grote hal van het ziekenhuis zoek ik een bankje uit waar niemand zit en controleer mijn agenda. Eerst de afspraak met Lucas, daarna spreekuur en de rest van de middag heb ik vrijgehouden om verslagen te schrijven.

Mijn keel doet zeer en met koffie spoel ik een paracetamol weg om een opkomende hoofdpijn te onderdrukken.

Pas na een paar slokken zie ik dat de Starbucksjongen een vliegend vogeltje op mijn beker heeft getekend. Naast de vleugels heeft hij streepjes geschetst, om te suggereren dat er vaart in zit. Ik kijk in zijn richting, maar hij is bezig.

Met kleine teugjes rek ik de tijd. Ik zet de beker naast me op de bank en maak er een foto van, het vogeltje goed in beeld.

Met opgeheven hoofd, app ik aan Maud.

Ze reageert vrijwel direct met een opgestoken duimpje.

Succes!

Gisteravond was ik bij Maud. Haar kinderen kwamen binnengestormd en gaven me onhandige klopjes op de rug. Ze kibbelden over een T-shirt dat de een uit de kast van de ander had gehaald. Hun opgewonden stemmen sneden door mijn zenuwen.

‘Wat eten we, mam? Papa zegt dat we alvast moeten beginnen, hij moet nog wat afmaken. Lekker erwtensoep!’ De poten van de stoelen krasten met een schel piepgeluid over de vloer.

‘Even stil nu, jongens,’ zei Maud. ‘Zeg eens fatsoenlijk gedag tegen Merel.’

‘Hebben we al gedaan,’ mokte de oudste.

‘Is het nou écht een beroepsfout of maak je je druk om niets?’ vroeg Maud, terwijl ze in de la rommelde, waaruit ze een opscheplepel viste. Ze zette een kom soep neer voor haar jongste zoon.

‘Het ligt gecompliceerd...’

‘Tante Merel. Heb je een fout gemaakt? Is er iemand dood?’ Ik schudde mijn hoofd en zuchtte. ‘Nee, er is niemand dood.’ Maud schepte de andere kommen ook vol en ging zitten.

‘Heb je wel eens iets stoms gedaan?’ vroeg de oudste. ‘Een

verkeerd been geamputeerd of zo. Ik zag laatst op tv een...'

Ik blies op de worst die op mijn lepel boven de erwten uitstak. 'Nee, nog nooit.'

Terwijl ik de lepel naar mijn mond bracht, viel het stuk worst ervan af en kletste terug in de kom. Groene spetters vlogen rond en maakten kleine vlekjes op de tafel en mijn kleding. 'Fuck!'

De jongens traptten elkaar onder tafel en deden moeite om niet te lachen. Wrevelig duwde ik de kom van me af.

'Mag ik jouw soep, tante Merel?' vroeg de jongste.

Zonder wat te zeggen schoof ik de kom naar hem toe.

Maud stak waarschuwend haar vinger op. 'Eet eerst maar eens je eigen soep op. En rechtop zitten,' zei ze, terwijl ze de broodmand naar me toe schoof en gebaarde dat ik een sneetje moest nemen.

Zwijgend aten de jongens hun kom leeg, terwijl ze elkaar bleven duwen en porren. Een stuk brood belandde op de grond en ze staken hun tong uit toen Maud er wat van zei.

'Waar gaat dat gesprek van morgen over?' vroeg ze na het eten.

'Hij kan je toch niet ontslaan?'

'Geen idee. Ik vind het vreselijk. Dit is me nog nooit overkomen. Ik heb die arme man een fractuur bezorgd. Wat zal hij wel niet van me vinden? Hij vertrouwde op mij en ik heb hem in de steek gelaten.'

Maud legde een zachte hand op mijn arm. 'Jij? Jij bent juist iemand die altijd klaarstaat voor anderen.'

Tranen schoten in mijn ogen. 'Maar ik... Je weet niet...'

Vermoeid zocht ik naar woorden en Maud gaf een zacht kneepje in mijn arm. 'Het is al goed. Volgens mij ben je gewoon een beetje van slag na alles wat er is gebeurd. Heb je zin in een likeurtje bij de koffie?'

Ik schudde mijn hoofd en stond op. 'Ik ga.'

'Nu al?'

Maud volgde me naar de hal. 'Luister, Merel. Wat er morgen ook gebeurt: laat je niet kisten. Met opgeheven hoofd. Oké?'

'Oké.'

Sinds jouw overlijden twijfel ik aan zo veel aspecten van mijn leven. Het maakt me rusteloos en chagrijnig. Ik betrap mezelf erop dat ik geen zin meer heb in mijn werk, dat ik me geen raad weet met mijn vrije tijd en dat het veeleisende humeur van papa me tot het uiterste drijft. Zelfs het bezoeken van jouw graf is een opgave. Er is nog niet eens een steen. Je ligt onder een laagje zand dat netjes is aangeharkt. Plichtsgetrouw leg ik er elke week een bosje bloemen op. Waarschijnlijk zijn ze binnen één dag verlept, maar het is het laatste wat ik voor je kan doen.

De deur staat open en Lucas kijkt op zijn horloge, terwijl hij het dossier dichtslaat dat voor hem ligt. Met een mager glimlachje gebaart hij dat ik verder moet komen. Voor hem staat een geopende doos met twee lagen donuts. Ik tel snel. Twee, vier, zes, maal twee, is twaalf.

‘Ben je jarig?’ vraag ik verstrooid en ik graaf in mijn herinnering of er een e-mail voorbij is gekomen om geld in te zamelen.

Hij schuift de doos een klein stukje in mijn richting en perst er een lachje uit. ‘Nee, er is straks een vergadering. Ga zitten. Hier, neem er een.’

Afwerend steek ik mijn hand op. Voorzichtig pakt hij tussen duim en wijsvinger een roze uit de doos. Er zijn kleine witte marshmallows op geplakt. ‘Kom op!’ zegt hij en houdt de donut vragend naar me op. Daarna neemt hij twee papieren servetjes uit de doos. Onhandig wikkelt hij de donut erin, legt hem op zijn bureau en geeft hem een zetje in mijn richting. ‘Voor straks. Of wil je liever een andere? Met chocolade?’

Ik schud mijn hoofd.

Hij schraapt zijn keel. ‘Goed. Ik denk dat je wel weet waarom ik je heb laten komen. Die heupprothese van vorige week. Vertel eens wat er is gebeurd.’

Na zes nachten piekeren is het niet vreemd dat ik moeite moet doen om me te concentreren. ‘Die operatie. Vorige week woensdag. Dat was een, een...’

‘Ben je er met je hoofd bij, Merel?’

Ik knik, terwijl voor de zoveelste keer de film zich afspeelt in mijn hoofd. ‘Er werd postoperatief een fractuur vastgesteld.’

‘En?’ Lucas kijkt me indringend aan.

‘Een complicatie. Ik vind het vreselijk voor de patiënt,’ zeg ik nederig.

‘Hij gaat een klacht indienen.’

‘Wie?’

‘Meneer Slotdijk. Hij wil dat het uitgezocht wordt. De klacht richt zich ook tegen Joris. Ik heb al met hem gesproken.’

Kan stilte suizen in je oren?

‘Wat zei Joris?’

‘Dat je een misklap hebt gemaakt bij het inbrengen van de prothese. Hij vertelde ook dat er iets met je vader was en dat je van slag was.’

Onzeker kijk ik hem aan. ‘Joris heeft niets verkeerd gedaan. Gaat die vergadering straks over mij?’

Zuchtend trekt hij een dun dossier naar zich toe en slaat het open. ‘Volgens de procedure moet de medisch directeur erbij betrokken worden. Het operatieverslag zal worden doorgenomen en ik wilde van tevoren graag met je doornemen wat jouw standpunt is.’

Vragend kijk ik hem aan. ‘Standpunt?’

‘Joris noemt het een misklap.’

Onzeker kijk ik naar de foto's op zijn bureau. Een gelukkig gezin. ‘Het klopt dat ik wat gespannen was. Maar ik heb niet het idee dat...’

Lucas onderbreekt me, terwijl hij met een zucht het dossier dichtslaat. ‘Ik weet het niet, Merel. Je privéleven mag niet ten koste gaan van je werk. Ik moet op je kunnen rekenen.’

Net als papa, schiet het door mijn gedachten. Tijdens het eten vroeg hij bijna altijd of ik mijn huiswerk had gedaan. Ik volstond meestal met een kort knikje en nam kleine hapjes van de maaltijd die jij vaak kant-en-klaar bij de slager kocht. In de jachtschotel van die dag zaten nog een paar kleine kogeltjes, over het hoofd gezien door de kok. ‘Wat is dit?’ vroeg ik en spuugde een kogeltje in de palm van mijn hand.

‘Wat geestig,’ zei je. ‘Dat is hagel. Daarmee is het konijn doodgeschoten.’

‘Is dit konijn? Wat zielig. Ik lust geen konijn.’ Ik duwde het bord van me af.

Geërgerd gebaarde papa dat ik door moest eten. ‘Heb je morgen proefwerk, Merel?’

‘Engels.’

Hij knikte nadenkend. ‘*We can talk English during diner. That might be helpful for you. So, you don't like rabbit.*’

‘Pap!’

‘Niks te pappen. Een goede studie is de basis voor je toekomst. Alleen maar je best doen is niet voldoende. Ik ga ervan uit dat ik op je kan rekenen.’

Buurvrouw Jozette zei vroeger weleens dat ze in een gat van moeheid viel. Zo stortte ze in diepe gaten als de herfstvakantie van de kinderen voor de deur stond of als ze de kerstboom moest aftuigen en er een spoor van dennennaalden door de huiskamer liep, maar vooral als haar man klaagde dat er geen gehaktballen waren.

Opeens begrijp ik wat ze bedoelde, terwijl Lucas zijn stoel een kwartslag draait en zijn benen strekt. ‘Ontzettend spijtig dat er een klacht wordt ingediend.’

Vragend spreid ik mijn handen en voel de spanning tussen mijn schouderbladen toenemen. ‘Wat moet ik doen om het op

te lossen? Ik wil graag met de patiënt gaan praten. Om het uit te leggen. Ik zal mijn excuses aanbieden.'

Met een frons tussen zijn wenkbrauwen trekt Lucas de doos met donuts naar zich toe en sluit de deksel. Het lukt niet meteen en onhandig probeert hij de hoeken over elkaar heen te schuiven. In stilte kijk ik toe.

'Dat lijkt me niet verstandig,' zegt hij uiteindelijk. 'Een klacht is niet het einde van de wereld. We zullen je goed begeleiden. Misschien is het beter als je tijdens het onderzoek wordt geschorst. Eerst maar eens pas op de plaats maken voordat je weer gaat opereren.'

Ongelovig kijk ik hem aan. 'Een schorsing? Dat wil ik niet!'

'We gaan er straks over vergaderen en daarna hoor je onze beslissing. Zie het als een kans om wat rust te nemen.'

Met gebogen hoofd denk ik na. 'Hoelang gaat dat onderzoek duren, die schorsing?'

'Geen idee. Een paar weken?' Hij kijkt op zijn horloge, terwijl ik mijn handen op de leuning van de stoel leg.

'Moet ik me zorgen maken?'

Hij gaat staan en slaat zijn armen over elkaar. 'We moeten afwachten.'

Mijn maag is van streek en voorzichtig probeer ik binnensmonds te boeren. De smaak van koffie maakt me misselijk en ik snak naar een glas water. Als ik aanstalten maak om op te staan merk ik dat mijn benen trillen. 'Dan ga ik maar,' zeg ik zachtjes.

Mijn hart klopt in mijn oren. Aan de wand hangt een grote poster van Charlie Chaplin. Zijn ogen zijn zwart omrand en hij kijkt met hoog opgetrokken wenkbrauwen in de camera, alsof de situatie hem verbaast.

'Merel?' Lucas houdt zijn hoofd een beetje schuin en kijkt me aan op een manier die van een leidinggevende wordt ver-

wacht. ‘Merel, hoe gaat het nu eigenlijk écht met je? Hoelang is het geleden dat je moeder is overleden? Drie maanden, korter?’

‘Vandaag precies twee maanden,’ antwoord ik stroef.

‘Ben je niet te snel weer aan het werk gegaan? Hoeveel dagen ben je thuisgebleven? Drie, vier?’ vraagt hij, nadat hij een paar seconden heeft gezwegen, zodat ik mezelf kon herpakken.

Hij kijkt naar mijn friemelende vingers en ik volg zijn ogen naar de afbladderende nagellak. Haastig vouw ik mijn handen in elkaar. Met tegenzin geef ik antwoord. ‘Drie.’

‘Misschien is het goed voor je om een tijdje uit de running te zijn. Totdat deze kwestie achter de rug is. Het is niet verwonderlijk dat het je allemaal wat te veel is geworden na het verlies van je moeder.’

Hoor je hoe hij min of meer de schuld in jóúw schoenen schuift? Alsof jij wat te maken hebt met mijn beroepsfout. Geen sprake van! Ik kan je veel verwijten, maar dít niet.

Sinds jij er niet meer bent ploppen kleine herinneringen aan vroeger naar boven, als bubbeltjes in een glas mineraalwater. Ze blijven een kort moment in mijn geheugen hangen en verdwijnen daarna weer. Maar niet allemaal.

Verstoort ik je zielenrust door oude koeien uit de sloot te halen? Ze klimmen er vanzelf uit sinds jouw overlijden. *Boe, boe*, zeggen ze afkeurend, omdat je bij vlagen enorm nukkig kon zijn. Maud vond altijd dat ik engelengeduld had met jou. ‘Je doet te veel je best, Merel. Volgens mij ben je nog steeds aan het compenseren.’

‘Wat zit ik te compenseren?’

‘Dat weet je best.’

Maud weet alles. Dat komt doordat ik haar al zo lang ken. Zij weet ook hoe jij op het schoolplein altijd een stralend mid-